

Magdus Melinda

*Keserédes
méz*

helma
Helma 2023

KESERÉDES MÉZ

Rövid prózák és novellák

Magdus Melinda

Copyright © Magdus Melinda 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-070-9

Borítóterv Bakos-Kapási Zsófia

A kötetet Huszkóné Csatári Izabella ceruzarajzai illusztrálják.

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az
alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

ELŐSZÓ	5
Fából faragott emlék	6
Kései bocsánatkérés	7
Az első cigarettám	8
Gyufaleves és pálinkás palacsinta	9
Iomfejtés	11
Borgóz és orgonaillat	12
Hajnali nekrológ	14
Vacogó lélek	16
Félpercesek	17
Tündérmese	18
Terézia 1.	20
Terézia 2.	22
Fekete karácsony	24
Maya.....	26
Rózsák halála.....	27
Rózsák feltámadása	31
Fényárban	34
Őszi napfény.....	35
A vonat	36
Tíz nap boldogság	37
Mosolygó világ.....	39
Első napom a Tescóban	40
„Isá, pour és homou vogymuk” avagy mi van a szatyorban?	42
„A földön járok, de az égre nézek” – avagy tévelygés a rengetegben	43
Akit szeret az Isten.....	45
Keserédes méz	46
AJÁNLÓ.....	48
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA	49

ELŐSZÓ

” Ki akarom írni magamból a küzdelmeimet, a fájdalmaimat és az örömeimet egyaránt.” Így vall íráshoz való viszonyáról a novelláskötet szerzője. Ez a kötet tematikus sorrendben összegyűjtött novelláit tartalmazza. A gyerekkor, a serdülő fiatalok problémái és a házasság nehézségei is megjelennek írásaiban. Az öregedéssel is foglalkozik, a környezet és az idős emberek viszonyának változásaival. A kor, amelyben élünk másképpen láttatja velünk ezt a viszonyt, mint a korábbi évtizedek, tekintélyt tisztelő hozzáállása.

A szerző írásaira jellemző módon mindig a jó kerekedik felül. Izgalmas, különös hangulatú novellái, gyakorta érdekes fordulattal fejeződnek be. Olykor nyitottak, a megoldások tekintetében, mint a valóság maga.

Ajánlom ezt a kötetet azoknak, akik érdeklődéssel fordulnak az irodalom hétköznapi ábrázolásai felé, és kedvelik a rövid, tömör megfogalmazásokkal élő műfajt, amely azonban magába rejt egy egész élet tanulságait, a történet kereteiből kilépve.

Horváth János
író

*„A gyermekkor senki számára nem múlik el nyomtalanul,
bennem is mély nyomot hagyott...”*

Fából faragott emlék

Kilenc éves lehetett Bori, amikor iskolából hazafelé tartva minden nap ábrándozva megállt az ajándékbolt előtt. Zöldeskék szemével hosszasan vizslatta a kirakatot. Fából készített nyakláncok kínálták magukat szépen sorban, hosszú damilra felaggatva. Arról álmodozott magában milyen szép volna, ha az ő nyakában is tündökölné egy ilyen csodaszép fából faragott csüngő. Két év múlva teljesült a vágya. Tizenegyedik születésnapja közeledett. Apukájával éppen az ajándékbolt előtt haladt el az útjuk. A kislány hozzányomta orrát a kirakat üvegéhez és vágyakozva nézte a régóta kiszemelt nyakéket. Apja megkérdezte tőle, hogy mit néz olyan tágra nyílt szemekkel. Kapóra jött a kérdése. Lánya egyből rávágta, hogy azt a fából készült láncot nézi, amit már régóta figyel a kirakatban. Hatalmas lett az öröme, amikor édesapja nyakába akasztotta a gyönyörű faragott nyakláncot. Ilyen leírhatatlan boldogságot még soha nem érzett, mint most, mikor apja megajándékozta őt az oly régóta vágyott ékszerrel.

Évtizedek múlva könnyeit nyelve ült Bori apja halálos ágyánál. Eszébe jutott az a réges-régi fából készült ékszer. Életében ezt az egyetlen ajándékot kapta az apjától. Az ajándékozást mindig édesanyja intézte, többnyire ruhát, cipőt és iskolaszereket kapott, amire feltétlen szüksége volt a mindennapi élethez. Talán ezért is volt ez a legszebb ékszer, amivel valaha is megajándékozták őt. A kórházi ágy szélén ülve - az azóta már nagymamakorú lány - rákérdezett apjára, emlékszik-e még arra a csodás napra. Apja csak bólintani tudott, a beszédhez már nem volt ereje. Mindkettőjük szeméből egyszerre eredtek el a könnyek. Annyi minden történt az elmúlt évtizedek alatt velük, mégis ezt a fából faragott láncot soha nem tudta kitörölni az emlékezetük.

Kései bocsánatkérés

Hetek óta havazott, a hókotrók alig bírtak el a rengeteg hóval. Síkossá varázsolták a járdákat a gyerekek, élvezték a csúszkálást fel és alá. Még este a lámpa fényénél is szánkóztak a közeli lejtős úton. Az autósoknak igencsak rutinosnak kellett lenniük, hogy az emelkedőn feljussanak, a szánkók vastalpai fényesre csiszolták a lefagyott havat. Nagyobb testvéreik vigyáztak a kisebbekre, barátok és barátnők húzták fel a ródli a dombra és egymás háta mögé ülve száguldoztak a kemény, jeges havon. Aztán este fáradtan dőltek ágyaikba és mély álmodni aludtak reggelig. Egész télen nem látta őket orvos, valahogy sosem fáztak meg, pedig hosszú órákat töltöttek a szabadban, a hideg levegőn. Azokban a régi szép időkben még igazi tél volt, olyan, amilyenre még most is szívesen emlékszem vissza. Aztán egy fogcsikorgató januári napon véget ért gyermekkorom e mesés és örömteli korszaka.

A szomszédunkban lakott egy velem egykorú kislány a szüleivel. Tizenegy éves lehettem, kamaszodtunk mindketten, talán én picit korábban és látványosabban, mint ő. Korán értem, nőiességem külső látható jegei hamar megmutatkoztak rajtam. Ezt a változást a fiúk is észrevették és pajkosan gyakran meg is jegyezték. Néha tetszett, hogy más is látja, milyen nagylány lettem, de legtöbbször inkább bosszantottak a beszólásaik. Egy havas januári délután a lépcsőházban összetalálkoztam a szomszéd sráccal. Testünk egymást megérintve találkozott a lépcsőfordulóban. Erre ő pikáns megjegyzést tett szépen gömbölyödő melleimre. Szégyenemben fülig pirultam és egy „Dögölj meg!” kiáltás is kicsúszott a számon, jó hangosan, hogy biztosan meghallja. Ekkor mondtam ki életemben utoljára, halál komolyan is gondolva ezt a két szót.

Lakótelepi gangos házban laktunk, a szomszédok összejártak, mindent tudtak egymásról. Édesanyám is jó barátságot ápolt a szomszédasszonyával. Nem telt el egyetlen nap sem, hogy ne találkozzanak. Minden nap felváltva egymásnál itták meg a délutáni kávéjukat. Azon a napon anyukám volt a soros, hogy tiszteletét tegye a szomszédasszonyánál. Becsöngetett és hosszas várakozás után kisírt szemű, fekete ruhába öltözött asszony nyitott neki ajtót. Hiába szabadkozott már anyukám, hogy nem szeretne zavarni, barátnője betessékelte őt a lakásba, majd hangos zokogásban tört ki. Férje tudott csak csendesen megszólalni és elmondta a szomorú tényt, hogy ma reggel elvesztették egyetlen gyermeküket. Iskolába igyekezett a fiuk, amikor leszállt az autóbusról és annak háta mögött átszaladt a túlsó oldalra. A szembejövő másik sávban közlekedett egy személyautó, aminek sofőrje nem láthatta őt és a gyerek a kerekei alá esett. Azonnal meghalt, nem szenvedett.

Felfoghatatlan, iszonyatos fájdalom érte a szülőket és mindnyájunkat, akik ismertük őt. Előző nap még összeért a testünk a lépcsőfordulóban és én sajnós kimondtam felé azt a két gyalázatos szót. A lelkiismeret furdalásomtól napokig nem tudtam aludni. Ő volt az első halott, akit ravatalon láttam. Nem kívánom senkinek azt az érzést. Gyerekfejjel szentül meg voltam győződve róla, hogy miattam halt meg. Azóta soha senkinek még véletlenül sem kívánok ilyent. Felnőtt ésszel ugyan megértettem, hogy nem a szavaim miatt kellett eltávoznia az élők sorából, de, azóta sem tudom megbocsájtani magamnak ezeket a meggondolatlan szavakat. Januári hóesésben mindig eszembe jut pajkos

gyermekarca, gesztenyebarna szeme élénken él emlékeimben. Remélem, azóta már megbocsájtott nekem.

Nyugodj békében Jancsika!

Az első cigarettám

Azt gondoltam, hogy csúnyább leszel. De nem. Sármos arcodon semmit sem csúfított a halál. Mimikai ráncaid még most is jól állnak neked, az idő és a dolgos évek által arcodra vésett redők nem ártottak semmit a kinézetednek. Talán egy kicsit sápadtabbnak tűnsz, de ez természetes ebben a helyzetben. Mindig így néztél ki ifjúkorod óta. Hosszú évek óta nem láttalak, most meg itt sírok feletted fekete gyászruhában. Te meg, mint egy vőlegény, kimosakodva, fehér ingben, fekete öltönyben, lehunyt szemmel alszol.

Először, ami eszembe jut rólad, az a szemedben bujkáló cinkos mosolyod. Gyermekként szerelmes voltam beléd. Csak az tartott vissza, hogy bevalljam neked, hogy rokoni szálak fűztek hozzád. Méghozzá elég közeli szálak, Apukám öccse voltál, az én szeretett nagybácsikám. Apám valamiért nem tudta hogyan kell bánni a gyermekekkel. Vele ellentétben Te, akinek nem adatott meg, hogy utódja szülessen, úgy bántál velem és a testvéremmel, mint egy igazi édesapa. Imádtuk veled járni az erdőt, bár rengeteget kellett gyalogolni benne, de valahogy veled soha nem fáradtunk el. Izgalmas sétáinkon megismertetted velünk az erdő összes kincsét. Munkád is a természethez kötött, az erdőséggel körülvett közeli kőbányában dolgoztál. Egész életedben itt tevékenykedtél, bányásztad és hordtad a követ, ahová kellett. Neked nem ártott a tűző nap és a zuhogó eső sem, soha nem panaszkodtál miattuk. Emlékszem egy heves nyári zápor után nem éppen habkönnyű testemet felemelted és átemeltél a megduzzadt erdei patakon. Ha már végképp elfáradtam, akkor a nyakad közé vettél és vidám történeteket mesélve vittél. Nem érkeztünk soha üres kézzel a Mamához haza. Hol szedret, hol erdei szamócát gyűjtöttünk, amit mi csak „fosókának” hívtunk, mert bőséges fogyasztásának hasmenés lett a következménye.

Azóta tudom, hogy hol kell keresni a vargányát és a csirkegombát. Megmutattad a búvóhelyeiket és mi boldogan szedtük fel a kosarunkba és vittük haza nagymamánknak, hogy ebből készítse el a másnapi ebédet. Temérdek gombát lehetett találni akkoriban, hatalmas vászonterítőkön aszalódott a tornác kövén az illatos „igazi” gomba és a többi társa. Amikor éppen nem kószáltunk veled az erdőben, akkor alig vártuk, hogy hazaérj végre. Cinkos mosollyal a szemedben kíváncsian érdeklődtél, hogy telt a napunk és mi boldogan meséltük el, hogy milyen ételt főztünk sárból és fűből és hogyan terítettünk meg a söröskupakokra, amit tányérként használtunk.

Emlékszem az egyik sétánk alkalmával megmutattad azt az idilli helyet, ahol nagyon kellemesen éreztük utána oly sokszor magunkat. Szomorú fűzfák álltak a gyalogút

szélén. Az árnyékukban lévő árok, ami igencsak be volt nőve dús aljnövényzettel, ez lett a mi kedvenc búvóhelyünk. Az esővíz soha nem tudott felszívódni az árok mentén növő cserjék miatt. Mi a fűzfák alsó ágain hintáztunk és húsoltunk, vigyázva, hogy bele ne pottyanjunk az alattunk lévő vízbe. Izgalmas játék volt, szerettünk oda elbújni, mert minket ugyan nem láttak az úton bandukolók, de mi láttuk őket. Nagyokat nevettünk, amikor elhaladtak előttünk az emberek, majd furcsán néztek hátra, nem tudták honnan jön a gyermekkacaj.

Felnőttünk lassan a testvéremmel, legalábbis mi már úgy éreztük. Tizenkét évesen nagylánynak képzeltük magunkat. Emlékszem az első cigarettám ízére, amivel több napi unszolásunk után te kínáltál meg. Románc névre hallgatott, erős, békebeli dohány volt. Fuldokoltunk a füsttől, de csak azért is végigszívtuk a cigarettát. Utána sokáig nem bírtam ránézni még a dohányzó emberre sem. De nagyon szerettelek érte, hisz általad megkóstolhattam az áhított cigarettát.

Aztán valahogy elmaradtak a látogatások. Felnőttünk, már nem igényeltük a nagymama és a nagybácsi társaságát. Annyira sajnálom ezt ma. Jó apa lettél volna, de a sors másképpen rendelkezett. Sajnos soha nem mondhatta neked senki, hogy: Szeretlek Apa. Én most átkiabálnám a másvilágra, kár, hogy nem hallhatod már. De remélem, érzed vagy érezted, hogy szeretlek. Bízom benne, hogy majd egyszer találkozunk odaát és elszívunk jóízűen egy békebeli Románcot és füsteregetés közben megbocsájtasz nekem, hogy utolsó éveidben nem kerestem a társaságod.

Isten legyen Veled odaát!

Gyufaleves és pálinkás palacsinta

Hajdanvolt gyermekkoromban drága nagymamáim jóvoltából sok finom étet ismerhettem és ízlelhettem meg. Mindkét mamám ügyesen süttött-főzött a konyhában. Családtagjaik sohasem éltek panasszal a főztjük ellen, valószínűleg azért is főztek olyan ízesen és olyan jól.

De sajnos az alma, illetve az „alma almácskája” igen messze esett a fájától. Túl messze. Lehet azért is, mivel én voltam a legkisebb unoka, a kis kedvenc, akit mindenki kényeztetett. Engem bizony egyáltalán nem érdekelt, hogy hogyan készül az étel, csak az volt a fontos, hogy sok legyen belőle. A konyhában csak enni szerettem és nem a tűzhely körül sündörögni. Meg is látszott rajtam a jó étvágyam. Az iskolaudvaron körbe-körbe kergettek a fiú osztálytársaim és egyfolytában azt skandálták: „Digi-dagi daganat, kergeti a fiúkat”. Sokszor sírva mentem haza, hogy én ezt már nem bírom tovább. De azért kevesebbet mégsem ettem. Sőt annál többet, mert az evéssel kárpótoltam magam elszenvedett sérelmeimért. Kedvenc ételeim közé tartoztak az ízletes palóc ételek, úgymint a krumpli laska, szilvás gombóc, krumpli ganca, ismertebb nevén bukta. A „csinált tej”-ről ahogy mifelénk hívták, közérthetőbb nevén a tejsodóról, már nem is beszélek, mert azt még ezeknél is jobban kedveltem. Érdekes módon a

tükörben sosem láttam magam kövérnek, pedig nagyon sokszor nézegettem magam benne. Kamasz koromban vagy ettem, vagy a tükörben szemlélttem kerekded arcomat, melyet akárhányszor néztem is meg mindig szépnek találtam. Elég hamar megjelentek rajtam a tinédzserkori pattanások, sokszor el is mérgesedtek a zsíros, nem éppen diétás ételektől. De én ezzel mit sem törődtem, továbbra is a tükörbe voltam belebújva és közben finomabbnál finomabb süteményeket habzsoltam. Nővérem 12 évesen sütötte meg az első palacsintáját én pedig első voltam annak elfogyasztásában.

Egyszer még kisiskolás koromban volt egy felejthetetlen nyári reggelim. Édesanyánk tízórára virslit készített. Aznap korán reggel elment dolgozni, amikor mi elkezdtünk a testvéremmel falatozni, már nem volt otthon. Számomra azonban kevésnek bizonyult a kiporciózott virsli adag, ezért kértem a testvéremet, hogy adjon az övéből még egy darabkát. Azt válaszolta, hogy ugyanannyit kaptunk, ezért ő nem ad. De én nem adtam ám fel, mikor véletlenül elpillantott a tányérjáról elcsentem tőle egy falatot. Neki sem kellett több, repült felém az ötágú villa egyenesen a bal felkaromba. Még jó hogy nem a szemembe! A nyomát magamon viselem azóta is. Ezután picit visszafogtam magam a torkosságban, de azért nem túl nagyon.

Emlékszem egyszer az iskolába menet a közeli ABC-ben kakaós csigát vásároltam, de már nagyon kellett sietni az autóbushoz és a nagy sietség miatt a boltban felejtettem az iskolatászkámat. A reggelim nálam volt és ez volt a lényeg. Csak az iskolában vettem észre, hogy hiányzik a táskám a könyveimmel együtt. Gyorsan vissza kellett mennem érte a boltba. Hol gyalog, hol futva tettem meg az egy kilométeres utat, már amennyire akkoriban tudtam ezt a mozgásformát utánozni. A suliból természetesen jól elkéstem. Utána már hamarabb indultam a buszhoz, hogy legyen időm megvenni az „agyserkentő” reggeli betevőt. Nem volt olyan étel, amit ne szerettem volna. Illetve volt egy, mégpedig a húsleves cérnametélttel. Világgá tudtak volna kergetni vele. Lehet, hogy ezért került sor felnőttkoromban saját specialitásom, a gyufaleves kifejlesztésére? Biztos vagyok benne, hogy igen. Elmondom a receptjét. Vegyél egy kilónyi karajcsontot, tedd fel főzni nagy fazék hideg vízben, szépen szedd le a habját, majd ízesítsd be minden belevalóval, és amikor már majdnem teljesen kész suhints bele egy doboz gyufát, ami a gáztűzhely fedeléről egészen véletlenül pontosan a levesbe pottyan. Hát azt az érzést soha nem felejttem el! A leves a vasárnapi ebédhez készült volna négyfős családunk számára. Megkóstolva - még a gyufás skatulya beleesése előtt - igen finomnak találtam. Utána már nem ízleltem meg, mert hamarjában kiöntöttem. Gyorsan elővettem egy „zacskós” levest és déli tizenkét óra magasságában elkezdtem főzni az aranyárga Újházi tyúkhúslevest. A párom ebből a „kis incidensből” semmit sem vett észre, csak a gyermekeim kuncogtak az orruk alatt, amikor elköltöttük a vasárnapi ebédet. Azóta is jókat mosolygunk, amikor szigorú titoktartás mellett a lányaimmal felemlgetjük a gyufaleves „jóízű” történetét.

No, de tudok én ennél még cifrábbat is produkálni! A minap palacsintát kívánt enni a ház ura. Gyorsan összekevertem a hozzávalókat és már csak a szódavíz hiányzott belőle, amikor felkaptam a spájzból egy kristályvizes üveget és jócskán öntöttem belőle a tésztába. Igen ám csak elfelejtettem, hogy házi pálinkát kaptunk nemrég ismerősöktől ugyanilyen flakonban. Hát mit ne mondjak, elég pikánsra sikerült a lekváros palacsintám. Érdekes módon a férjem nem reklamált a palacsinta íze miatt.